

ELLE KENNEDY

GUILTY PLEASURE

Vertaling Ed van Eeden

HarperCollins

Beste lezer,

Ik ben ontzettend blij met het verschijnen van dit boek dat begon als een vaag ideetje: wat als je in de gaten wordt gehouden... zonder dat je het weet? O, en de man die je in de gaten houdt toevallig ook nog een sexy agent is? Ik heb deze vraag aan veel van mijn vrienden voorgelegd. De algemene strekking van de reacties was: hoe dol we ook zijn op de badguy, er is iets onweerstaanbaars aan een man met autoriteit die aan de góede kant van de wet staat. Ik hoop dat je van het verhaal van Caleb en Marley geniet. Ik heb het met veel plezier geschreven en mijn ruige held neergezet als een good-guy die op alle juiste momenten een beetje stout is! Hou je gordijnen dicht...

Elle

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2011 Leeanne Kenedy

Oorspronkelijke titel: *Witness Seduction*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2025 HarperCollins Holland

Vertaling: Ed van Eeden

Omslagontwerp: Designs by Lotte

Omslagbeeld: © Depositphotos

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2027 3

ISBN 978 94 027 7682 9 (e-book)

NUR 302

Eerste druk januari 2026

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Enterprises ULC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Alle rechten voorbehouden inclusief het recht op gehele of gedeeltelijke reproductie in welke vorm dan ook.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

‘Oké, wat denk je hiervan: je loopt over straat en je botst op eens tegen een lange, donkere, knappe vreemdeling aan die je van je sokken blaast, je diep in de ogen kijkt en zegt: “Zo’n betoverende schoonheid heb ik nog nooit gezien. Drink koffie met me, mijn mysterieuze jonkvrouw.” Zou je met hem uitgaan?’

Marley Kincaid schiet in de lach en kiepert haar koffie bijna over het eiken werkblok dat midden in de keuken staat. Ze zet haar mok neer en grijnst naar haar beste vriendin. “Mijn mysterieuze jonkvrouw?” herhaalt ze. ‘Eh... tja, ik weet niet of ik wel met een man kan uitgaan die me zo noemt.’

Gwen Shaffer rolt met haar ogen. ‘Oké, doe dan even alsof hij dat níét zei. Het is gewoon een adembenemend knappe vent die je een kop koffie wil aanbieden. Zou je meegaan?’

‘Geen idee. Misschien.’ Marley zucht. ‘Waarom wil je zo graag dat ik weer ga daten?’

Gwen was er al over begonnen zodra ze bijna een uur geleden het huis binnenstapte, en Marley was het zat. Gewoonlijk vindt ze het gezellig als Gwen op haar vrije dag binnenvalt

om koffie te drinken, maar dit gesprek gaat haar irriteren. Het verschoof van 'ga eens op een blind date' naar allerlei mogelijke scenario's die nergens op slaan. Ze weet dat Gwen het goed bedoelt, maar wat heb je eraan om eindeloos te fantaseren over allerlei manieren waarop je een man zóú kunnen ontmoeten?

'Omdat jij al maandenlang dit huis amper uit komt,' antwoordt Gwen. 'Ik wil dat je weer plezier gaat maken. Alles wat jij doet, is verven en behangen en...'

'Ik ben aan het verbouwen,' valt Marley haar in de rede. 'En ik vind het leuk.'

'Jij verstopt je voor de wereld, en dat weet je.' Gwens toon wordt zachter. 'Kijk, ik begrijp het, lieverd. Die klootzak loopt nog vrij rond. Als ik jou was, zou ik ook ongerust zijn. Ik bedoel: stel dat hij hier ineens opduikt om je hulp te vragen of zo?'

Marleys hele lijf verstart. Ze slikt en wendt haar hoofd af, zodat ze de bekende flikkering van medelijden in Gwens donkergroene ogen niet hoeft te zien. Ze vindt het vreselijk als Gwen Patrick ter sprake brengt. Ze vindt het vreselijk om herinnerd te worden aan de rampzalige relatie die eindigde in een ontsporing die ze totaal niet had zien aankomen.

Acht maanden geleden was alles nog helemaal top voor haar. Een leuke baan, haar eerste huis gekocht, verliefd.

Nou ja, de baan en het huis had ze nog, maar de man van wie ze hield? Die bleek haar eeuwige toewijding niet bepaald waard.

Ze had Patrick in het ziekenhuis ontmoet, waar hij herstelde van een nare messteek in zijn zij. Hij was overvallen op weg naar huis van zijn werk; dat geloofde ze toen tenmin-

ste. Zij was op zijn kamer ingedeeld, en het duurde niet lang voordat Patricks soepele charme haar had ingepalmd.

Hun eerste afspraakje hadden ze de avond nadat hij ontslagen was uit het ziekenhuis, en drie weken later trok hij zo ongeveer bij haar in. Vier maanden daarna waren ze verloofd.

Het hield vijf maanden stand. Vijf maanden vol geweldige seks en gelach en dat heerlijke gevoel van verliefd worden op een knappe, attente man. Hij had haar in een beschermende bubbel gewikkeld en haar laten geloven dat alles mogelijk was. Dat kon Patrick als de beste: haar van alles voortoveren. Zo goed dat ze hem zelfs nog verdedigde toen de politie bij haar aanklopte.

Ze herinnerde zich nog het ongeloof in de blikken van die agenten toen de waarheid eindelijk bij haar doordrong. Dat haar verloofde geen freelance webdesigner was, maar een drugsdistributeur. En, niet te vergeten: de hoofdverdachte in de dodelijke schietpartij waarvan een overheidsagent het slachtoffer was geworden.

God, wat was ze dom geweest.

‘Hij komt echt niet opdagen,’ zei ze somber. ‘Hij ligt vast ergens op een Mexicaans strand te lachen om de politie die hem niet te pakken heeft gekregen.’

Gelukkig had Patrick sinds zijn vlucht, drie maanden geleden, geen contact met haar gezocht, en dat was maar goed ook. Ze wilde die man nooit meer zien, en de afgelopen maanden had ze heel veel moeite gedaan om hem voorgoed uit haar leven te wissen. Zijn kleren verbrand in de achtertuin, haar verlovingsring door het toilet gespoeld.

Alleen jammer dat niets van dat alles hem echt uit haar hoofd had verdreven.

‘Ik ben ook niet zo blij met de politie,’ reageerde Gwen met een frons. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ze dachten dat jij erbij betrokken was.’

Marleys lippen trokken strak. ‘Rechercheur Hernandez kon niet accepteren dat ik zo naïef was. Hoe kon ik nou niet weten dat mijn verloofde een crimineel was?’

‘Jij bent niet naïef geweest. Patrick was gewoon een goede leugenaar.’

‘Ja, dat klopt.’ Marley pakte haar mok, samen met die van Gwen, en zette ze allebei in de gootsteen. ‘In elk geval laat de politie me nu eindelijk met rust. Ik hoop dat het zo blijft. Kunnen we het nu alsjeblieft niet meer over Patrick hebben?’

Gwens gezicht klaarde op. ‘Oké. Mogen we het dan wel over Nicks vriend hebben?’

Marley onderdrukte een zucht. ‘Ik zei toch dat ik niet geïnteresseerd ben.’

‘Ik zeg toch niet dat je met hem moet trouwen. Het is maar een afspraakje. Eén miezerig afspraakje. Je zei zelf dat je weer klaar bent om te daten.’

‘Nee, ik heb gezegd dat ik er misschien klaar voor was.’ Ze blies een losgeraakte pluk haar van haar voorhoofd. ‘Maar een blind date is niet hoe ik dat wil aanpakken, oké? Ik ga niet uiteten met een volslagen vreemde. Dat is te geforceerd, te... intiem.’

‘Dan maken we er een double date van.’

‘Nee.’ Zonder Gwen aan te kijken slikte ze de bitterheid weg die in haar keel prikte en voegde daaraan toe: ‘Ik kan niet afspreken met een onbekende. Dat kán ik gewoon niet, Gwen. Niet nu in ieder geval.’

‘Best, maar het onderwerp is niet van tafel, hoor. We heb-

ben het er later nog wel over.' Gwen sprong van de kruk, haar bruine krullen dansten over haar schouders, en ze pakte de zwartleren tas die ze op het aanrecht had neergelegd. 'Ik moet gaan. Ik heb met Nick afgesproken voor de lunch.'

Marley liep met haar mee de keuken uit, haar blote voeten klonken gedempt op de verweerde houten vloer. In de hal moesten ze om een stapel balken heen die de doorgang versperde. Marleys jongere broer, Sam, had beloofd de kapstokkast een metertje te verlengen, dus was hij vorig weekend langsgekomen en had een stuk uit de muur gezaagd. Daarna had hij een telefoontje gekregen over een spoedklus op het werk en was hij vertrokken. Sindsdien was hij niet terug geweest, dus zat Marley nu met een gapend gat in de vloer en met alle materialen die hij in haar hal had neergezet.

Maar dat vond ze niet erg. Sam had het druk bij het bouwbedrijf van hun vader, en ze was blij dat het goed met hem ging. Haar broer was als kind altijd onverantwoordelijk en verstrooid geweest. Daarom was het prettig om te zien hoe hij zich eindelijk als een volwassene gedroeg, ook al had hij zijn zus daarmee wel mooi laten zitten.

Gwen bleef op de veranda staan. 'Ga je mee lunchen?' stelde ze voor.

'Dank je, deze keer niet.' Marley had echt geen zin om toe te kijken hoe Gwen verliefde blikken uitwisselde met de man die al zo lang haar vriend was. Die twee gedroegen zich nog steeds alsof ze in hun kleffe wittebroodsweken zaten, terwijl ze in werkelijkheid al jaren samen waren.

Haar vriendin keek haar onderzoekend aan. 'En hoe ga jij de rest van je vrije dag dan doorbrengen?'

‘De dakgoten schoonmaken,’ antwoordde ze, waarbij ze een glimlach onderdrukte.

Gwen blies gefrustreerd haar adem uit. ‘Jij bent echt hopeeloos.’

Er brak een glimlach door bij Marley. ‘Ja, maar je houdt toch wel van me.’

‘Daar kan ik niks tegen inbrengen. Goed, tot morgen in het ziekenhuis.’ Gwen boog zich naar haar toe voor een snelle luchtkus en huppelde toen de veranda af richting de glanzende zwarte jeep achter de rode Mazda-cabrio die Marley al sinds haar achttiende had.

Marley zwaaide haar na, keek hoe Gwen wegreed, en liep toen weer naar binnen. Eenmaal weer alleen liet ze een diepe zucht ontsnappen. Over Patrick praten veroorzaakte altijd dat nare gevoel in haar buik, een mengsel van verdriet en bitterheid, met een flinke scheut woede. Iedereen in haar omgeving bleef haar aansporen om hem te vergeten: Gwen, hun vriendinnen uit het ziekenhuis, haar vader, haar broer.

Geen van hen leek het echt te begrijpen. Ze snaptten niet hoe diep Patrick haar had gekwetst. En alsof dat nog niet genoeg was, had hij een lachertje gemaakt van haar inschattingsvermogen, zodat ze niet zeker meer wist of ze haar intuïtie ooit nog kon vertrouwen. Wat voor vrouw wordt er nou verliefd op een moordenaar? Hoe had ze zó blind kunnen zijn voor Patricks bedrog? Ze wist heus wel dat ze niet de enige vrouw was die zich ooit door een man had laten misleiden. Ze had zelfs ooit een hele documentaire gezien over seriemoordenaars, en hoe die hun dierbaren perfect voor de gek konden houden.

Maar daardoor werd haar situatie er niet beter op. Ze voel-

de zich nog steeds een idioot. Ze was compleet gevallen voor Patricks leugens, en ze vond het vreselijk dat hij haar zo gemakkelijk had ingepakt. Hij had haar zelfs overgehaald om een gezamenlijke spaarrekening te openen, met het argument dat ze die toch nodig zouden hebben als ze eenmaal getrouwd waren. Gelukkig was ze er nog niet aan toegekomen om er iets op te storten, maar vervelend bleef het. Ook al omdat ze die verdomde rekening niet eens kon opheffen nu de politie haar had bevroren.

En ja, misschien verborg ze zich een beetje voor de wereld, maar het klussen aan haar huis leidde haar in ieder geval af van haar voortvluchtige ex-verloofde. Bovendien vond ze het werk echt leuk. Haar huis stond in een wijk vol knusse victoriaanse woningen en schaduwrijke iepen aan het einde van een doodlopende straat. Twee verdiepingen hoog, geschilderd in een lichte roomkleur, en dringend toe aan nieuwe luiken. Maar ze hield van dit oude huis. Ze was van plan om de buitenkant aan te pakken zodra de binnenboel helemaal opgeknapt was.

In de bijkeuken pakte ze alles wat ze nodig had. Ze schoot een paar witte gympen aan en liep met haar emmer vol schoonmaakspullen naar de zijkant van het huis, waar de houten ladder die ze eerder had klaargezet tegen het leigroene dak leunde.

Goed, dakgoten schoonmaken was misschien niet het spannendste wat je op een vrije dag kon doen, maar het moest nu eenmaal gebeuren. En wie weet, misschien kwam een van Gwens rare scenario's wel uit.

Een lange, donkere, knappe vreemdeling nadert het huis. 'Mijn mysterieuze jonkvrouw,' zegt hij. 'Jouw schoonheid overweldigt me. Laat me je dakgoten schoonmaken.'

Marley smoorde een lach. Ze rolde met haar ogen terwijl ze een paar rubberhandschoenen aantrok en die tegen haar polsen liet kletsen, waarna ze op de eerste sport van de ladder klom.

‘Deze jonkvrouw heeft geen man nodig om voor haar te zorgen,’ mompelde ze grijnzend tegen zichzelf.

Caleb Ford voelde de vertrouwde golf van lust die hem steeds overspoelde als hij naar Marley Kincaid keek, en hij vroeg zich af wanneer hij eigenlijk een voyeur was geworden. Zijn werk had hem gedwongen talloze observaties uit te zitten, maar deze voelde... verkeerd aan.

Goddelijk opwindend... maar verdomme, verkéérd.

Hij werkte al tien jaar bij de DEA, had tientallen criminele achter slot en grendel gezet, en was in zijn loopbaan twee keer tegen een kogel op gelopen. En toch had hij grote moeite met dit observatieklusje. Het had eenvoudig moeten zijn, een kwestie van ‘afwachten en toeslaan’, het type klus dat hij met zijn ogen dicht kon doen. De locatie was perfect, de apparatuur fantastisch, en zijn doelwit kwam, ondanks haar onregelmatige diensten, niet vaak buiten.

In theorie zou dit een eitje moeten zijn.

Maar in geen van zijn theorieën had hij rekening gehouden met de sterke aantrekkingskracht van Marley Kincaid.

Caleb verschoof op zijn stoel in de hoop de zeurende pijn in zijn kruis te verlichten. Een slok van de koude frisdrank die op het bureau voor hem stond koelde zijn keel, maar doofde het vuur in zijn onderlijf allerminst.

Een snelle blik op de schermen met Marleys voordeur en achterdeur gaf aan dat daar geen beweging was. Niet dat hij

zó waakzaam hoefde te zijn; de bewegingsdetectoren die ze hadden geplaatst zorgden ervoor dat de monitors een luide zoemtoon gaven zodra er iemand langsliep. Aan de zijkant van het huis was echter beweging genoeg.

Marley stond op een ladder, in een verbleekte afgeknipte short, een rood hemdje en gele rubberhandschoenen, en ze maakte de dakgoten schoon met een lange borstel. Natte bladeren en modder zeilden naar het gras drie meter lager: resten van het onweer van gisteravond.

Verdomme, wat was ze aantrekkelijk, daar boven op die ladder. Haar blonde paardenstaart zwiepte heen en weer terwijl ze werkte. Toen hij deze zaak had aangenomen, had hij wel foto's van Marley bekeken, maar haar in levenden lijve zien was een heel ander verhaal. Hij verschanste zich nu een week naast haar, en hij kende elk detail van haar gezicht al uit zijn hoofd: haar goudbruine ogen boven een paar ongelooflijk hoge jukbeenderen, haar schattige opwippende neus, haar volle, zinnelijke lippen. God, die lippen. Ze had een mond die erom vroeg om gezoend te worden. En dan had hij het nog niet over haar lichaam, waarvan een man buiten zinnen kon raken.

Al zeven dagen vroeg hij zich af hoe ze er naakt uitzag. Maar ze hadden alleen toestemming gekregen om buiten het huis camera's te installeren. En ze deed altijd de gordijnen dicht als ze zich uitkleedde, waardoor zijn verbeelding op hol sloeg wanneer hij naar haar verleidelijke silhouet staarde als ze diverse stukken onderkleding uittrok.

Zijn telefoon begon te rinkelen, een welkome afleiding van de vrouw hiernaast. Zuchtend pakte hij het toestel van zijn vaste plekje naast het toetsenbord en drukte op de knop om het gesprek aan te nemen.